

ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Πέμπτη 11/06

▶ 19:00 ◀

Πλατεία Βικτωρίας

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ο παγκόσμιος πόλεμος είναι ήδη εδώ – και το μόνο που λείπει είναι η επίσημη ανακήρυξή του. Ο πόλεμος στην Ουκρανία κλείνει 4,5 χρόνια. Ο άλλος πόλεμος, ΗΠΑ και Ισραήλ εναντίον του Ιράν, συνεχίζεται με ενδιάμεσα διαλείμματα. Ο στρατιωτικός επανεξοπλισμός της Ευρώπης απέναντι στην Ρωσία επίσης προχωρά με μεγάλη ένταση, ενώ άλλα υποψήφια μέτωπα στον πλανήτη επωάζονται ή κινούνται κάτω από το επίπεδο της mainstream δημοσιότητας. Αυτά τα μέτωπα, αθροιστικά αλλά και συνδυαστικά, συνιστούν ήδη έναν παγκόσμιο πόλεμο!

Το ελληνικό κράτος συμμετέχει στον πόλεμο και αυτό το κάνει με αποκλειστικό γνώμονα το εθνικό του συμφέρον, που εκτείνεται από τη Μαύρη Θάλασσα και τα Δυτικά Βαλκάνια μέχρι την Ανατολική Μεσόγειο, τη Μέση Ανατολή και την Υποσαχάρια Αφρική. Και αν από τα στόματα υπουργών ή δημοσιογράφων αυτό μπορεί να αποδεικνύει τις «αγαθές» τους προθέσεις, ισχύει ακριβώς το ανάποδο: ένα μείγμα που περιλαμβάνει τις δουλειές των ελλήνων εφοπλιστών και άλλων αφεντικών μέχρι τις κατεστραμμένες πόλεις και τους σκοτωμένους αμάχους – αυτός είναι σίγουρα ένας πιο ακριβής τρόπος να περιγραφεί το εθνικό συμφέρον.

Συμμετέχει, λοιπόν: μέσω του λεγόμενου «δυτικού πόλου», ως επιμελητειακή βάση αλλά πλέον και σε ρόλο προωθημένης αντιαεροπορικής άμυνας. Συμμετέχει ως συνοριακό φυλάκιο του «πολιτισμένου κόσμου», αλλά και ως στρατηγικό βάθος του ισραηλινού κράτους, το οποίο συνεχίζει τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη.

Εσχάτως, το ελληνικό κράτος φάνηκε να βλέπει τη σύγκρουση στη Μέση Ανατολή ως την κατάλληλη στιγμή για να ξεδιπλώσει μια σειρά από σχέδια που ετοιμάζε από καιρό: οι φρεγάτες και τα f-16 στην Κύπρο, το στρατιωτικό φόρτωμα νησιών σαν την Κάρπαθο και οι λοιπές κινήσεις των τελευταίων μηνών, δεν είναι αμυντικές αλλά ενταγμένες στην αντι-τούρκικη στρατηγική ισχύος στην Ανατολική Μεσόγειο. Πιο πολύ προσομοιάζουν σε πολιορκητικό κριό παρά σε τείχη. Μία στρατηγική που θέλει να εκτείνεται και ακόμα παραπέρα: η εμπλοκή της «ελληνικής δύναμης Σαουδικής Αραβίας», άλλωστε, απλά έκανε πιο σαφές αυτό που ήδη καταλάβαινε όποιος δεν είχε το κεφάλι μέσα στο χώμα.

Όσο ο πόλεμος εξελίσσεται, πρέπει να θυμόμαστε ότι οι οθόνες τους πάντα θα παίζουν μια διαστρεβλωμένη εικόνα του. Όπως για παράδειγμα ότι αυτός γίνεται από το βίτσιο ενός σαλεμένου ηγέτη ή ότι διεξάγεται μόνο με αμιγώς στρατιωτικά μέσα. Ο στόχος είναι η εναλλαγή του φόβου και του κυνισμού, η διασπορά της μόνιμης σύγχυσης. Ο στόχος, τελικά, είμαστε και εμείς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΣΤΗΝ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Πράγματι, η ελληνική εκδοχή της συμμετοχής στον πόλεμο έχει εμάς σε πρώτο πλάνο.

Η αυστηροποίηση της διαδικασίας απαλλαγών με 15 και η «εθελοντική» στράτευση των γυναικών, έχουν στόχο να βρεθούν όλο και περισσότερα αδέρφια μας στην αγκαλιά του στρατού και της σαπίλας του – και προσεχώς σε φέρετρα, σύμφωνα με τον Δένδια. Έχουν

στόχο να επιτεθούν στις στιγμές απειθαρχίας χιλιάδων από μας, οι οποίες δεν περιορίζονται στα τρελόχαρτα ή την ανυποταξία. Επιχειρούν με τις παραλλαγές τους να καμουφλάρουν τις ταξικές μας διαφορές, που όμως δεν κρύβονται με τίποτα. Τώρα όπως και παλιά, στον πόλεμο τα αφεντικά λένε «συμπερίληψη» και εννοούν να βαράμε όλες μας προσοχές.

Τα όπλα που διαφημίζονται παντού, αγοράζονται ακατάπαυστα με δισεκατομμύρια από τους δικούς μας μισθούς και όχι αόριστα «από τα κρατικά ταμεία». Δηλαδή, όσο ακριβαίνει το νοίκι και το σουβλάκι, ξεφυτρώνει και μια καινούρια φρεγάτα. Αλλά αυτό είναι το «τίμημα της ελευθερίας», όπως πρόσφατα επισήμανε ένας αρμόδιος φασίστας. Τα όπλα που διαφημίζονται παντού, έχουν διπλή χρήση: πέρα από τα πολεμικά τους σχέδια κοιτάνε και στις πόλεις που ζούμε.

Βλέπετε, η δουλειά των belharras και των αντιαεροπορικών θόλων είναι μισή χωρίς τα μπλόκα της τροχαίας, τους μπάτσους στα ΜΜΜ και τις κάμερες στις συμβολές των οδών. Τα οπλικά συστήματα που θα «αποφασίζουν με τεχνητή νοημοσύνη» είναι κομμάτι του ίδιου ψηφιακού πρότζεκτ που φτιάχνει τις εφαρμογές του γον και πυροδοτεί το Η2 όταν βρέχει δυνατά. Το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά του γνωρίζουν καλά, όπως κι εμείς, ότι οι πόλεμοι κερδίζονται (ή χάνονται) και στα μετόπισθεν, στο εσωτερικό τους. Στρατιώτης δεν γίνεται κανείς μέσα σε μία μέρα: η πειθαρχία στο στράτευμα περνάει μέσα από την εμπέδωση της πειθαρχίας, πρώτα, οπουδήποτε αλλού. Μία διαδικασία που περιλαμβάνει όλα αυτά που ζούμε καθημερινά:

Είναι οι τσέπες που αδειάζουν στα μισά του μήνα και οι δουλειές που μετατρέπονται σε καψόνι. Είναι οι οθόνες που γεμίζουν «συμμορίες» και οι φυλακές που γεμίζουν προλετάριους/ες. Είναι η «φύλαξη των συνόρων» και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που δίνουν τον τόνο για την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστ(ρι)ών. Είναι τα κηρύγματα για το δημογραφικό και την «ανάγκη ενίσχυσης της ελληνικής οικογένειας» καθώς και οι νέες τεχνολογίες αναπαραγωγής – για να γεννάμε για πάντα! Εσχάτως, είναι και η προετοιμασία για αυτό που με ψύχραιμες διατυπώσεις ονομάζουν «την χειρότερη ενεργειακή κρίση στην ιστορία» – και ποιός ξέρει τι άλλο.

Τελικά, οι καραντίνες ήταν ένα πραγματικό δείγμα του πως μοιάζει ο πόλεμος στην μητρόπολη. Πώς το είχαν πει και τότε: μας θέλουν πειθαρχημένους στρατιώτες!

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να λέει κανείς ότι είναι ενάντια στον πόλεμο, αλλά οι περισσότεροι λειτουργούν για το ακριβώς ανάποδο. Ακόμα και οι εκπρόσωποι των κρατών κάνουν αντιπολεμικές δηλώσεις την ίδια στιγμή που εξοπλίζονται μέχρι τα δόντια. Ο μόνος τρόπος να είναι κανείς όντως ενάντια στον πόλεμο, είναι να βάζει απέναντί του το милитарιστικό σύμπλεγμα πρώτα και κύρια στη χώρα που ζει. Από τους φασίστες και τις αστυνομικές επιχειρήσεις όλων των ειδών μέχρι τα ερευνητικά προγράμματα στα πανεπιστήμια και τις εταιρίες λογισμικών για οπλικά συστήματα. Οι δουλειές των αφεντικών μας ανοίγουν στον πόλεμο ενώ από εμάς «απαιτούνται θυσίες» για το καλό της πατρίδας. Γι' αυτό και η επιτρεπόμενη εσωτερική «αντιπαράθεση» υπαγορεύεται αποκλειστικά από την εθνική ενότητα – δεξιά και αριστερή. Δεν υπάρχει όμως τίποτα γοητευτικό στον πατριωτισμό, παρά μόνο για τους ρουφιάνους.

Στα μετόπισθεν εμείς συνεχίζουμε να είμαστε η πολυεθνική εργατική τάξη ενώ αυτοί συνεχίζουν να είναι αφεντικά – αυτό δεν αλλάζει στον πόλεμο. Έχουμε πολλά ζόρια και άλλα τόσα νεύρα. Έχουμε χίλιες γλώσσες κι άλλες τόσες αντιφάσεις. Ναι – αλλά είμαστε εδώ και κρατάμε τις τύχες μας στα χέρια μας. Πρέπει να θυμόμαστε: η ιστορία του πολέμου είναι και μία ιστορία εναντίον του, όλων όσων αντιτάχθηκαν στη βαρβαρότητα. Συναντιόμαστε παντού – στις σκατοδουλειές και στις γειτονιές, στις ουρές για 15 και στις αίθουσες των στρατοδικείων. Οι αρνήσεις μας είναι χιλιάδες μικρά καρφιά στο σώμα του εθνικού κορμού. Αυτό που μένει είναι να αποκτήσουμε την συνείδησή τους – και να οργανωθούμε.

WE WILL NOT BECOME THEIR SOLDIERS!

The world war is already in full swing. The only thing missing is its official declaration. The Ukraine front has been burning for four and a half years, while the one in the Middle East rages on with only brief ceasefires. At the same time, Europe's military rearmament is escalating rapidly. The Greek state has aligned itself with the "Western bloc" and is pursuing war based on its own interests in the region - the Aegean Sea, Cyprus, and the Eastern Mediterranean - always against Turkey's interests. It has served as a military logistics hub for its allies on both fronts and is now strengthening its position as a forward air-defense system. It is cast both as the frontier outpost of the "civilized world" and as the strategic depth of the Israeli state, which continues the genocide in Palestine.

The Greek state is arming itself to the teeth and preparing for war. That is why it has made the exemption framework from compulsory military service (15 in greek) much stricter and has also institutionalized the "voluntary" conscription of women. With such measures, they are trying to recruit more of our brothers and sisters into the rotten ranks of the army. The real target is - as always - the mind. The Greek state knows very well that wars are also decided in the rear. Military discipline depends on the instilling of discipline within society. We got a taste of what war looks like in the metropolis during the covid-19 lockdowns, and now we are living through it all over again: from the excessive militarization of universities, to cops on public transport and the omnipresent police checkpoints on the streets under the new Highway Code. From "emergency" digital governance apps such as the I12 alert system to various state benefit schemes based on data profiling, commonly referred to as "passes". From the discourse on the "demographic crisis" and news filled with stories about "youth gangs", to prisons overflowing with proletarians and detention camps packed with migrants.

In the wartime rear, we are still the multinational working class, which means that our pockets run out of money by the end of the month and our nerves are stretched to the limit. We may speak a thousand different languages and face our own contradictions, but we stand together. We see each other in shitty jobs, in our neighborhoods, and in line for military exemption. Our refusals are like thousands of small nails piercing through the body of the nation. What remains is to recognize our collective power and organize ourselves. Only then will we truly hold our lives in our own hands.

لن نصبح جنود!

الحرب العالمية قد بدأت - و لن يتبق سوى إعلانها الرسمي. الجبهة في أوكرانيا عمرها 4,5 سنوات والجبهة في الشرق المتوسط مستمرة مع فترات توقف. إن إعادة تسليح أوروبا عسكرياً تعيد تنشيطها. تحالفت الدولة اليونانية مع العالم الغربي وتشن حرباً ضد تركيا في بحر إيجه وقبرص وشرك البحر الأبيض المتوسط، انطلاقاً من مصالحها الوطنية. تشارك دولة اليونانية كقاعدة لوجستية ولكنها الآن كمان دوراً في الدفاع الجوي المتقدم. إنها تتخذ شكل مركز حدودي لـ "العالم المتحضر"، ولكن كمان كعمق استراتيجي للدولة الإسرائيلية التي تواصل الإبادة الجماعية في فلسطين.

الدولة اليونانية تسلح نفسها وتستعد، و لسبب ده قام بتشديد إجراءات الإعفاء من الخدمة العسكرية وإضفاء الطابع المؤسسي على التجنيد "الطوعي" للنساء. الهدف هو العثور على المزيد والمزيد من إخواننا في أحضان الجيش وفساده. الهدف (دائماً!) في العقل. تدرك الدولة اليونانية جيداً أن الحروب تُحكم عليها أيضاً من الخلف. يتم تحقيق الانضباط في الجيش من خلال ترسيخ الانضباط داخله. رأينا كده لأول مرة خلال فترة الحجر الصح، كيف ستبدو الحرب في المدينة الكبرى، والآن نعيشها من جديد: من غزو النزعة العسكرية للجامعات، الشرطة في مواصلات العامة إلى نقاط تفتيش شرطة المرور المنتشرة في كل مكان. من تطبيقات الحوكمة الرقمية (مثل 211) إلى قسائم إلكترونية حكومية للكهرباء والبنزين والبقالة. من الحديث عن "التركيبة السكانية" والشاشات المليئة بـ "العصابات" إلى السجون المكتظة ببروليتاريا ومعسكرات احتجاز المهاجرين.

في الخطوط الخلفية للحرب، ما زلنا تمثل الطبقة العاملة متعددة الجنسيات. بجيوبٍ تُفرغ في منتصف الشهر، وبكثيرٍ من الغضب. بألف لغة، ومثلها من التناقضات. نلتقي في كل مكان - في الوظائف البائسة، وفي الأحياء، وفي طوابير الإعفاء من الخدمة العسكرية. إنكارنا بمثابة آلاف المسامير الصغيرة في جسد النواة الوطنية ما تبقى هو كسب وعيهم - وتنظيم أنفسنا. عندها فقط سنتمكن من التحكم بمصائرنا بأنفسنا.